

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 726. Usque Ad Annum 813

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1760

VD18 90117859

§.6. Seditio in Italia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66091](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66091)

Sæcul. VIII.
A. C. 730.

jussit. Tandem vel blandis insidiis, vel vi aperta, omnes Civitatis Constantinopolitanæ incolas compellere conatus est, ut omnes Imagines Jesu Christi, Sanctæ Virginis, aliorumque Sanctorum, ubicunque essent, in foro Civitatis comburerent, & omnes Ecclesiarum parietes picturis ornatos dealbarent; multi vero obedire detrectantes, alii capite plexi, alii alia corporis parte truncati. Multi denique in hac persecutione Clerici, Monachi, Laici Martyrium passi.

Anast. in
Greg. II.
Theoph. an.
13. p. 343.

§. VI.

Seditio in Italia.

Inexpectato persecutionis nuncio in Italiam delato, Imperatoris Imagines dejiciuntur, pedibus seditiosorum calcantur, & Longobardi captata occasione in Pentapolim movent. Jam ante hæc omnia cum Longobardi Indictione undecima, id est, anno 728. Sutrium in Hetruria occupassent, Papa missis epistolis tum hortatu tum donis a Rege Luitprando obtinuit, ut urbem, ut ut expilatam, redderet. Verum postea Rex initis cum Eutychio Exarcho foederibus, arma cum Romanis jungere statuit, ut ipse Duces Spoleti & Beneventi ad præstandam sibi obedientiam compellere, Exarchus vero Romam ad deditionem cogere, & contra Papam jam pridem sibi mandata exequi

qui posset. Ergo duobus Ducibus ad of-
 ficiū reductis, exercitum urbis portis
 admovet, unde Papa egressus Regem
 oratione usque adeo efficaci cohibuit,
 ut ad pedes ejus se demittens promitte-
 ret, innoxium fore exercitum, imo ar-
 ma posuerit & in urbem admissus, ante
 Corpus S. Petri pallium suum, balteum,
 gladium cum manubrio aureo, & Cru-
 cem argenteam dona obtulerit. Pera-
 ctis precibus rogavit Papam, ut etiam Ex-
 archum in pace reciperet, & Papa an-
 nuente recessit Luitprandus, Euty chius
 autem Exarchus urbem intravit.

Exarcho Romæ commorante, Tibe-
 rius cognomento Petasus commota in
 Hetruria Seditio summam potestatem
 ambibat, urbesque tres Mandubrium,
 Lunam & Bledam ab Imperatore defi-
 cientes in fidem receperat. Cum nascent-
 es motus Exarchum, Evnuchum, & alias
 timidæ mentis hominem, vehementer
 terrerent, Papa animos addidit, eique &
 exercitui comites dedit Clericorum suo-
 rum præcipuos. Ubi Mandubrium per-
 venerunt, occisus est Petasus, & perduel-
 lis caput Constantinopolim missum. Ni-
 hilominus offensus Imperatoris animus
 Romanis reconciliari non potuit. Sed
 exinde editum contra Icones Decretum
 Romam misit, promittens se Papam, si
 consentiret, omnibus, quæ facta fuerant,

Sæcul. VIII.
 A. C. 730.

Anast. in
 Greg. II.

B 4

oblit-

Sæcul. VIII.
A. C. 730.
oblitteratis, in gratiam recepturum, addita comminatione, deponendum esse, si suis mandatis obsisteret. Sed Papa ad impia mandata exhorrens, Imperatori resistere tanquam Ecclesiæ hosti constituit, datisque ad omnes Fideles litteris admonuit, ut a novo errore sibi caverent. Pentapolis populi & exercitus Venetorum, rejectis Imperatoris mandatis, se Pontificis causam strenue tuituros edixerunt, Paulum Exarchum Ravennatem, eumque, a quo missus esset, id est, Imperatorem, eosque, qui ab ipso imperata facerent, anathematizantes. Tum copiis Duces delegerunt, tandemque communi deliberatione consensus tota Italia, ut alius eligeretur Imperator, & Constantinopolim deduceretur. At Papa necdum desperans, fore, ut Leo converteretur, prohibuit, ne quæ in deliberationem venerant, executioni darentur.

Interim Exhilaratus Dux Neapolitanus cum Adriano filio suo, cum in Campania rebus potiretur, illius Provinciæ populos eo adduxit, ut Imperatori morem gerere, & Papam interficere sibi proponerent; verum Romani Patrem Filiumque captos necarunt, & Petrum Romanæ Civitatis Ducem, quem accusabant, quod ad Imperatorem contra Papam litteras dedisset, ejecerunt. Raven-
næ

Gregorius II.
Papa.

næ divisus erat populus, his pro Imperatore, aliis pro Catholicis & Papa stantibus. Ergo ad arma ventum, atque Paulus Patricius & Exarchus Ravennatis interfectus. Multæ urbes Æmiliæ & Auximensis Regionis in Pentapoli (*) Longobardis se dediderunt. Tandem Longobardi ipsam Ravennam in suam potestatem redegerunt; quod ex una epistola Gregorii II. Papæ ad Ursum Ducem Venetiæ seu potius cujusdam Provinciæ Ravennatensis, quæ Venetia dicebatur, data apparet, nam in ea dicebat: *Cum ad castiganda peccata nostra factum sit, quod Civitas Ravennatensis in manus infamæ nationis Longobardorum devenerit, & Exarchus in Venetia, ut ad nos relatum est, agat, conjunge vires tuas, & cum eo pugna pro nobis, ut Ravenna Imperio, & Dominorum nostrorum Leonis & Constantini Ditioni restitatur.* Econtra Euty chius Patricius Eynuchus olim Ravennæ Exarchus ab Imperatore Neapolim missus fidissimorum aliquem Romam deferre mandavit epistolam, qua Papa & Primores Civitatis necari juebantur; re autem mature detecta Romani ipsum Patricium, nisi Papa fortissi-

Sæcul. VIII.
A. C. 730.

B 5 me

(*) Pentapolis erat Ditiõ urbis cujusdam in Hetruria, nunc excisæ. Locus hodie *Straccia sappe* nominatur.

Sæcul. VIII. me obstitisset, vita privassent. Igitur
A. C. 730. Eutychem Patricium cuncti, summi, in-
 fimique, anathematizare, & jurejurando se obstringere, mortem potius subituros, quam passuros, ut Papa, qui Fidem tanto zelo defenderet, læderetur. Tum Eutychem Patricius missis ad Regem Luitprandum & Duces Longobardorum Legatis magnam pecuniæ vim pollicebatur, si a Papa deficerent; sed illi cognita fraude, cum haud sincere amicitiam peteret, Romanis juncti ad Papæ defensionem ejusdem juramenti fide se obligarunt. Gregorius vero, Deum Ecclesiæ suæ propitium redditurus, elemosynas largiter spargebat, jejunabat, orabat, & inter supplicationes publicas quotidie procedebat. Porro quamvis magis a Deo quam ab hominibus speraret auxilium, populo tamen pro impensa sibi charitate gratias agebat, hortabatur leniter Fideles, ut in via virtutum proficerent, fidem servarent, nec tamen amorem & fidelitatem Romano Imperio debitam abjicerent. His non obstantibus Græci Gregorium II. Papam accusarunt, quod Italiam Imperatoris potestati subtraxisset; sed in hac causa illi potius Scriptores fidem merentur, qui in Italia res gestas scripserunt.